

АБОНАМЕНТ:

за година 40 лева,
за 6 месеца 25 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:

Телевизионни и в начални 40 лв.
Всички други обявления и
реклами по 75 ст. кв. см.
Изключително и благодарно
по 80 ст. на кв. см.
Приставски обявления по
80 ст. на дума.

ИЗТОЧЕНЪ КРАЙ

СЛУЖИ НА ДЕМОКРАТИЧЕСКИЯ СГОВОРЪ
БУРГАСКИ ОКРЪГЪ.

Излиза всяка
СЕДМИЦА.

Всяко за вѣстника
се изпраща до
редакцията му.

Урежда
Редакционенъ к-тъ

СГОВОРЪ И ДИСЦИПЛИНА.

Печална картина прѣдставлява частъ отъ нашия партиенъ животъ. Въ единъ моментъ, когато усилията на всички честни и прѣдани на отечеството си граждани сж насочени къмъ обновлението на политическите сили въ страната, има партийни вѣстници, които сж се нахвърляли единъ срещу другъ съ едно рѣдко остервепение. Нападките и закани се сипятъ всеки денъ и въмѣсто къмъ успокоението, толкова необходимо за едно общо координиране на усилията въ полза на страната, ние вървимъ къмъ политическа нетърпимостъ. Това ли е задачата на партийния печатъ въ днешния моментъ? Или тия, които сж се хванали за конитѣ, забравятъ какъ бѣше помъжението прѣди 9 юний?

Ние българите, сме единъ страшенъ народъ. Имаше хора, които на 9 юний плачеха отъ радостъ, като виждаха какъ българи, прилежащи къмъ разни партийни течения, си бѣха подали ръка за спасение на отечеството. Мина, обаче, 9 юний и всичко се забрави. Започнаха старитѣ вражди.

Сжщитѣ вѣстници сж отворили тефтеритѣ на миналото и ревностно търсятъ направенитѣ отъ една или друга партия грѣшки. До тамъ ли, обаче, сме се забравили, та да не съзнаваме, че само съ анализъ — и то какъвъ анализъ — на грѣшките на миналото не може да се твори бжлащето? И послѣ, кой не носи върху си грѣховетѣ на миналото? Носимъ ги всички, въ една или друга степенъ. И ако започнемъ да се занимаваме съ тѣхъ, ние ще отдадемъ всичката си енергия на разправии и взаимни обвинения, които ще разслабятъ силата ни и ще засилатъ позициитѣ на враговетѣ на реда и законността. Наистина ли ние сме толкова некултурни въ политическото отношение, за да не съзнаваме това?

Ние, българитѣ, имаме единъ голѣмъ психически недостатъкъ. Той е завистъта, върху почвата на която се развива злодумство-

то и клѣветничеството. Тия отрицателни черти въ нашия характеръ сж продуктъ, между друго, и на дългогодишното робство, което за дълго време бѣше прѣкъсвало развитието на нашата общественостъ. Но тия отрицателни черти на българската психика сж съществували и по рано и тѣ сж главната причина, поради която България е пропала въколко пжти като самостоятелна държава. Защото завистъта води къмъ отрицание на хората, къмъ прѣувеличение на грѣшките и къмъ неприцѣняване на добритѣ имъ дѣла. Никой не знае така добръ като българина да постави за винаги кръстъ на една личностъ, само за една извършена грѣшка, въпреки цѣлнитѣ ѣ качества и достойнства. На тоя освенъ нашъ недостатъкъ се дължи обстоятелството, че у насъ се унищожиха всички авторитети въ политическия животъ и народътъ, лишенъ отъ уважението къмъ своитѣ водачи, стана плячка на демагозитѣ отъ улицата и на невежественитѣ авантюристи. Нашитѣ политически дѣятелитѣ отъ разнитѣ партии се взаимно унищожиха като авторитети прѣдъ народа, повеже въ продължение на тридесетъ години се стараеха съ всички сили да се компрометиратъ единъ другъ прѣдъ народа безъ да съзнаватъ, че това ще доведе въ края на краищата до неговото политическо обезвѣряване.

За голѣмо съжаление това продължава да се прави и днесъ, когато опасности още висятъ надъ България и когато е толкова нужно, като забравимъ грѣшките на миналото, които сж повече или по-малко общи, да обединимъ усилията си, за да градимъ бжлащето на България. Трѣбва да се разбере, най сетѣ, че ония партийни вѣстници, които раздухватъ междупартийната омраза по старитѣ начини, вършатъ една пагубна работа за отечеството, прѣдъ които тѣ не носятъ една тежка отговорностъ. Народътъ иска сговоръ и дисциплина, а не разединение и анархия.

тарско движение въ страната, нашитѣ комунисти започнаха да парадиратъ съ легалностъ. И въ парламента и въ печата тѣ заявяватъ високо, че за въ бждаше ще водятъ легална борба, че въма да помислятъ вече за революция.

Сега, обаче, когато трѣбва да се постави въпросътъ, законни ли сж агитациитѣ и дѣйствиата на комунититѣ, трѣбва да се знае сжщността на тѣхната учение. Комунититѣ не искатъ друго, освенъ диктатурата на една класа, на едно съсловие, надъ всички други класи и съсловия въ обществото. Буржоазното схващане за една политическа партия наопаки прѣдполага, че въ всяка партия могатъ да влизатъ и търговци, и индустриалци, и занаятчии, и земеделци малки, каквито сж болшинството у насъ, и по голѣми, и безимотни работници и чиновници. При това схващане, когато дори една партия добие болшинство въ Народното събрание и вземе всецѣло въ ржцѣтѣ си властѣта, тя ще прѣдставлява всички класи и съсловия на обществото. Нейната програма ще се различава отъ програмата на другитѣ партии само въ начина, по който тя ще се стрѣми да координира, да съгласи интереситѣ на разнитѣ класи и съсловия, защото задачата на държавата не може да бжде друга, освенъ тая, и напредъкъ и съвършенство трѣбва да се дѣри само въ тая посока на вѣчни времена.

Да се възприеме учението на комунититѣ за диктатурата на една само класа или съсловие, то би значило не да се върви напредъ, къмъ по голѣмо съвършенство отъ онова, което ни прѣдставлява прѣвратътъ, извършенъ отъ френската революция, а да се отстъпи назадъ къмъ онова социално и държавно положение, което съществувало прѣди френската революция. Разликата ще бжде само тая, че прѣди френската революция е диктувала една класа или съсловие, а при комунититѣ ще диктува друга класа или съсловие. Тиранията, обаче, ще бжде еднаква, все тирания на една класа или съсловие. Успѣхътъ на комунизма би билъ не за свободата и еднаквитѣ права на всички, а за потисването на всички подъ властѣта на една класа.

Зго защо истинскиятъ партизани на демократизма не трѣбва да допуснатъ да възтържествува, макаръ и временно, комунизмътъ. Той освенъ материалнитѣ и мо-

рални щети които ще докара тамъ, гдето възтържествува за колкото и да било кжсо време, но и като държавна система ще повърне обществото къмъ едно състояние, противъ което дѣйствително е било необходимо да се прави революция, за да се прѣмахне за общото добро на народитѣ.

Всички политически партии, обаче, сж длъжни да не забравятъ своето основно схващане на партийността и се погрижатъ всяка да вербува въ своитѣ редове достатъчно партизани изъ срѣдитѣ на всички класи и съсловия, и си изработятъ всяка своя ясно опрѣдѣлена програма за съгласуването за общо добро, интереситѣ на всички класи и съсловия. Тогава само не ще има никаква почва за комунистически заблуждения. Не борба между класитѣ и съсловията, а хармонизиране на тѣхнитѣ интереси трѣбва да бжде цѣлѣта на политика.

ДРЪЖТЕ ЗДРАВО!

Сринатата на 9 юний дружбашина днесъ кротува. Истинскиятъ, обаче, на тѣзи корумпирани личности не сж загаснали. Тѣ сж раздразнени отъ едно хищническо управление и чакатъ сгодния моментъ, за да отмижатъ. Друго зло, което волно се шири, и което развращава, това сж комунититѣ. Колкото и да омаловажаваме тѣхната сила, тѣ сж една рана, една гангрена въ нашия политически животъ и правителството трѣбва да се справи съ тѣхъ.

Всичко дружбашко и комунистическо трѣбва веднага да се очисти отъ държавнитѣ и общински управления и се замѣсти съ онова, що симпатизира на днешната властъ. Трѣбва да се пипа здраво, трѣбва всички власти да дѣйствуватъ еднородно и смѣло. Кметовитѣ въ селата да не се церемонятъ съ никой комунистъ, който развращава съ своитѣ думи и дѣла. Да се слѣдятъ тѣхнитѣ дѣйстви зорко, и всѣки, който конспирира срещу държавния строй, веднага да бжде туренъ, кждѣто му е мѣстото. Правителството нека знае, че моментитѣ сж важни и сждбоносни. Тази властъ трѣбва да пипа здраво, бърже и кораво. Милостъ, личнитѣ ходатайства и давления нека се прѣсушатъ сега. Търпението е прѣстѣпно, ако властѣта се церемони съ всичко онова, което отдавна бошува и рони

Заблужденията на комунититѣ.

Отнакъ правителството даде да се разбере, че то нѣма да остави да се качатъ на главата

му комунититѣ, и че въ името на законитѣ и държавната безопасностъ е да смаже всѣко бун-

устойтъ на днешния строй.

Ето защо, ние кажимъ всички власти да дѣйствуватъ смѣло и енергично. Това, властта, не трѣбва да го прави само отъ инстинкта на лично самосъхранение, а и отъ потика за запазване страната отъ загниване. Защото всѣки опитъ, отъ когото и да било, за да хвърли страната въ междусобица, носи поробване и ново политическо робство.

Стига епитропщина, стига мекошавостъ и приспиване, стига дребнаво партизанство. Нека всѣки съчувственикъ на днешната власт даде ума си, знанията си и енергията си, за да се стѣгне и закрѣпи новата власт.

Срѣщу всичко онова, което днесъ се заканва да убива и пр. днешната власт не трѣбва да се церемони. Тя трѣбва да бѣде строга, корава и непоколебима въ своитѣ дѣйствия къмъ тия елементи. Тя трѣбва да ги постави вънъ отъ законитѣ.

Партийна литература.

Има единъ въпросъ, който живо трѣбва да заинтересува нашия партийенъ свѣтъ — той е за партийната литература.

Днешния вѣкъ на блѣскание на идеи, днешния вѣкъ на идейна борба, изисква и сѣме на мисли и будене на чувства. Сега не може да се вземе за максима, че лицата сж оживотворени програми, че тѣ сж по-силни отъ декларации, защото личността изгуби онова име на всеобемающе божество. Сега, повече отъ всѣкога, личността се явява носителъ на идеалъ — но само носителъ — идеитѣ оставатъ всичко. За да могатъ тия идеи да се пропагандиратъ, за да могатъ тѣ да се явяватъ заразителни за мнозинството, нужно е тѣ да се направятъ достойни за мнозинството, а това може да стане само когато сме достатъчно апостоли. Печата — това е единъ отъ най-големитѣ и при това най-силнитѣ апостоли. Той прониква и въ последната колиба, наднива и въ последната глава и

Приятелство и любовъ.

Врѣщо ме увѣрва, че ние, българитѣ, сме страдали отъ много приятелство и отъ много любовъ.

— Всѣко приятелство, — казва Врѣщо, — прилича на приказката Заю баю... Знаешъ ли я?

— Всѣко дете я знае.

— Да, всѣки я знае, но не всѣки разбира поуката отъ нея... Приятелството се простира до тамъ, отъ кждето започва нуждата. Нали, като се събрали животнитѣ и трѣгна, вѣрвели до една дълбока яма. Петела плесна въ крилъ и прѣхвъркналъ отатѣкъ ямата. Другитѣ животни рекли да го послѣдватъ, но се намѣрили на дъното. И щомъ изгладнѣли забравили приятелството. Първа жертва станалъ зайка.

— Заю-зайце, лошо имнище... дръжте да го издеме!

И го язели...

Вторъ по редъ пострадалъ таралежа.

Лесичката, като разбрала, че ще дойде и нейнитѣ редъ, скрила подъ

върши своята роля на пробуда. Въ насъ, партийния печатъ още е въ своитѣ целени — той расте, това е безспорно — но него надраства нуждата на денътъ. Ако ние сме приятели на политическото пробуждане на народа, ако ние сме приятели на свѣтлината, нужно е да почнемъ отъ партийния печатъ. Него трѣбва да култивираме, него трѣбва да издигнемъ, за да може той да стои високо надъ политическото мървило като фъръ, който прѣска свѣтлина, открива пжтища, изяснява спасителни брѣгове, сочи щастието.

Демократическия Сговоръ, който намира партийността за опора на истинско конституционно парламентарно управление, е длъженъ да издигне повече фарове на политическа мисль, на политическа пропаганда — той трѣбва въ всѣкой градъ да запали по единъ свѣтильникъ.

Той трѣбва да заработи, за да не бѣде утрѣ много късно...

ХРОНИКА.

Завчера ние бѣхме зрители на нови надпрѣварвания изъ улицитѣ и на нови вѣщастия. Единъ велосипедистъ, който помислилъ, че главната улица е колодрумна алея, лѣтеше съ велосипеда си. На срѣща му вървеше едно момиче, което той добръ виждаше, но нѣмаше възможность да намали голѣмия алуоръ. То биде прѣгазено. Това не смути смѣлия ездачъ и той спокойно си продължи пътя.

Патаме общинскитѣ власти, не смѣтатъ ли тѣ да взематъ мѣрки и направятъ улицитѣ безопасни за гражданитѣ? Не ще бѣде чудо, ако единъ денъ гражданитѣ почнатъ сами да се разправятъ съ вироглавите ездачи.

Отъ вѣкое врѣме насамъ въ Сливенъ сж се навѣдели доста просеци, които спиратъ на улицата минувачитѣ и често съ псувни искатъ милостиня. Не знаемъ защо респективната власт до сега не е наредила просията въ града и е оставила често здрави

и способни хора да просятъ изъ улицитѣ и да дотегватъ на минувачитѣ. Въ другитѣ градове сжществуватъ специаленъ правилникъ за просията, споредъ който последната се позволява само въ сжбота и то на хора неджгави, които не могатъ съ трудъ са изкаратъ своята прѣхрана.

Всѣка сжбота рапо, нѣкои прѣкупци прѣсрѣщатъ накрай града селянитѣ и сезянитѣ, които идатъ съ яйца, масло, кокошки и др. за града и прѣкупуватъ голѣма частъ отъ тѣхъ. По тая причина цѣната на яйцата, маслото и др. става много по скѣпа и гражданитѣ негодуватъ, защо да се допуска това. Кметството би трѣбвало да вземе строги мѣрки да не се повтаря за въ бждаше тоя начинъ на прѣкупуване и нарушителитѣ да бждатъ глобени.

Надѣваме се, че кметството ще изпълни длъжността си въ случая.

НОВО!

БРАТА П. ВАСИЛЕВИ СЛИВЕНЪ

отвориха нова **спиртно-питейна фабрика**. Въ склада имъ се намиратъ **преварени разни добро-качествени питеята**.

3-2

ВЪЛГАРСКА БАНКА

КЛОНЪ СЛИВЕНЪ

Площадъ „Х. Димитъръ“

КАПИТАЛЪ 30 МИЛИОНА ЛЕВА

ЦЕНТРАЛА — СОФИЯ. КЛОНОВЕ: ВАРНА, ПЛОВДИВЪ, РУСЕ, БУРГАСЪ

Извършва всѣкакви банкови операции. Приема влогове — срочни и безсрочни при най-износни условия. Прави преводи на всѣкакви суми за България и странство. Приема влогове съ спестовни книжки на износни условия.

Телеграфически адресъ: **Промшленбанкъ**.

Телефонъ № 57.

мишнятата си едно черво отъ таралежа и си го смучала сегизъ-тогизъ. Изгладнѣлата мечка я попитала:

— Какво ядещъ кума лисо?

Пробихъ си корема, ямъ си червата и сѣмъ добре... Иначе щѣхъ да умра отъ глад!

— Я пробий и на мене, че ще умра отъ гладъ.

Тѣй, въ края на краищата победила хитростъта. Приятелство трае до нужда. Щомъ настѣпи нуждата, явява се или насилието, или хитростъта. Изключения меже да има, но тѣ само потвърдяватъ правилото. Който иска да запази приятелство, трѣбва да се пази отъ падане въ яма, отъ нужда:

— Приятелство до нужда!

Азъ възражявамъ на Врѣщо:

— Приятелство се познава при нужда!

— Тѣй се казва, го, но тѣй не е! Ти запомни: приятелство до нужда, не при нужда! Който търси приятелство при нужди, ще си изпати, като Заю баю!

И, безъ да ми даде възможность да му отвѣрна, Врѣщо продължи:

— Ние българитѣ, и въ любовъта сме тѣй щедри и безразборни, както въ приятелството. Любимъ, доверяваме се, безъ да си даваме смѣтка за сжщността на любовъта. Има само една здрава любовъ — любовъта къмъ рода, къмъ поколенията: минали, настоящи и бждени. Истина е, че, кръвта вода не става, но нѣма и кръвъ безъ вода. А въ нашата, въ българската кръвъ има много вода; затуй и любовъта ни е много *водна*.

— Какъ тѣй *водна* кръвъ, водна любовъ?

— Така... Много водната кръвъ поражда водна любовъ която не къмъ родътъ, не къмъ своето, а къмъ вѣтъръ и мъглия... Нѣма по-довѣрчивъ и по-влюбчивъ народъ отъ българския. Въ миналото, отъ любовъ къмъ хората народътъ ни стана Богумиль и предаде отечеството си на турцитѣ; въ свѣтовната война пакъ дръвъ народътъ ни повѣрва въ Уйсоновитѣ точки, повѣрва въ любовъта на чужденцитѣ и прѣвъ захвърли оржжнето. Разбирашъ ли смисъла на миналото?

— Елюхата на богумилството и епохата на Уйсоновата любовъ къмъ

човѣчеството, — въ което се е влибналъ българския народъ, — сж епоха на български катастрофи.

— И сега се повтори сжщата *водна* любовъ къмъ комунизма. Слѣзъ Богу, този пжтъ се спасихме отъ погромъ, спасихме се, ала съ много жертви. Но, докато сжществуватъ толкова много *водна* българската кръвъ, опитността не е минала...

— Угре пакъ можемъ да се влибимъ Богу, знае въ каква чужда *водна* вотивъ, въ каква чужда *водна* примѣ, утривъ!

— Не ти ли прави впечатление че въ свѣта има народи, по-алеставени отъ българския, но не тѣ българския народъ се влюбва въ комунизма? Това е последица отъ готото...

— Вода въ кръвта!

Огъ лиса на родолюбие. А новата на всѣка здрава любовъ е *водна* борба къмъ роѣа. Водната любовъ е *водна* вѣтъриване, глупостъ. Разбирашъ ли?

Тѣй дума Врѣщо.

Добриавъ.

Печ. и книж. „Трудъ“ — Сливенъ